

Справжній друг

Оксана Сайко

За вікном меланхолійно кружляє сніг. Ніби в зачарованому танку, якому, здається, не буде кінця, він помалу летить на землю, заворюючи весь отой побілілий світ довкола. Віта на мить заплющує очі і бачить, як той сніг кружляє перед нею чудернацькими блакитними й помаранчевими цятками. Мабуть, той сніг заворює і її. Вона стає геть безвладною: повіки важчають, стають зовсім гарячими. Ні, не можна піддаватися хворобі! Віта з зусиллям розплющує очі й зводиться в ліжку. Невеличке вікно відкриває лише шматочок посивілого млого неба, що все струшує й струшує з себе оті лапаті холодні пір'їнки, верхівки дерев, галуззя яких сховалося під густими шапками снігу, і дах будинку навпроти, схожий на справжній барліг. Що там на вулиці?

Накинувши на плечі ковдру, Віта підходить до вікна. Засніжена альтанка порожня.

Обік неї – сніговик із картоплиною в носі. На подвір'ї майже нікого. Лише якийсь хлопець походить собі по дитячому майданчику. Піднявши комір куртки й запхавши руки в кишені, він кумедно час від часу підстрибує. Мабуть, змерз. Може, прийшов на побачення? Може, до Женьки? Та звісно, до кого ж іще? Тільки її можуть так чекати і мерзнути, і знову чекати. А вона завжди запізнюється на побачення, принцип у неї такий. Але Женька зустрічалася з Андрієм... Невже розійшлися? От що означає хворіти – все життя минає повз тебе! Віта важко зітхає й повертається в ліжку.

Іноді вона любила похворіти. Особливо, коли в школі була контрольна з фізики, чи важка тема з алгебри, чи грозило опитування з хімії, якої вона терпіти не могла... Але хворіти саме тепер аж ніяк не входило в її плани, незважаючи навіть на ненависну хімію і контрольну з алгебри... І чому завжди така несправедливість? Коли потрібно, то не хворіється, доводиться вдавати хвору й термометр настукувати. А коли аж ніяк хворіти не можна, бо особисте життя тільки-но налагодилося, тоді, мов на зло, якась хвороба раптом відриває тебе від усього світу.

Віта важко зітхає й бере до рук мобільника. Десять пропущених дзвінків від Павчика.

От дурень, ніяк не може збагнути, що в них не може бути нічого спільного. Занадто він спокійний, правильний, сумирний, ще й малого зросту – тому й прилипло до нього оте "Павчик" ще з першого класу... Не індивідуальність, як Едик, не герой. А їй потрібний тільки справжній герой – так вважає Анька, її подруга. І чому така несправедливість? Якийсь Павчик... Нездогадливий такий, ніби й не помічає, що у неї з Едиком роман. Едик... І чому він не дзвонить? Вже третій день... Жодного тобі дзвінка, жодної есемески... Не поцікавиться, як її здоров'я... Раптом, вона ледь притомна від того грипу... Дивно... Може, тренувань багато або якісь змагання? Він же ж гордість школи – баскетболіст! От так завжди! Завжди щось мусить зіпсути стосунки! Якщо не тренування, то цей проклятий грип! А в них з Едиком тільки ж почалося! Двічі він її проводжав після уроків і навіть в кіно були минулої суботи... Та й Анька не раз

повторювала, що вона, Віта, Едикові подобається. Що це Юрко сказав, Аньчин хлопець. А він не хто-небудь, а найкращий друг Едика.

Віта знову виглянула у вікно. Все ще стоїть... Увесь засніжений, підстрибує біля майданчика. Чекає... От цей, видно, справді закоханий. Ні мороз йому не завада, ні сніг. Женьці завжди щастить, не те, що їй. Подзвонити чи ні? Хвилю повагавшись, Віта набирає номер телефону. Довгі гудки. Чому він не відповідає? Може, саме у спортзалі тренується?

Хлопець підійшов до альтанки й раптом замахав рукою, немовби зауваживши когось у вікні. Та Женьку, кого ж ще? А їй, мабуть, і не хочеться виходити в таку погоду... Але ж Женьчине вікно з протилежного боку... Кому ж він махає? І щось вигукує... Віта?.. Їй не причулося? Вона так і прилипла до шиби. Неможливо! Та це ж...

- Павчик... - зітхнула розчаровано. - То ти заради мене тут?.. От дурень! Липне, мов реп'ях!

Витягши мобільника, Павчик почав щосили вимахувати ним, прикладаючи до вуха. Ага, хоче, щоб вона врешті відповіла на дзвінок.

- Ну і чого ти тут стовбичиш? - невдоволено заговорила Віта, взявши мобільник.

- А так... Хотів тебе побачити.

- І що, побачив? А тепер дуй додому, чого мерзнути?

- А я не змерз.

- Розкажуй! Чого ж так підскакував?

- Просто... А ти як? Вже краще?

Віта важко зітхнула.

- Трохи.

- Я хотів тебе відвідати, але мама твоя мене не впустила, щоб я не захворів.

- Ну і правильно.

- Та нічого не правильно. Я її півгодини переконував, що в мене імунітет міцний, я ж холодною водою обливаюся... Не повірила.

- Та звісно. Вона ж лікар. А всі лікарі в таких питаннях недовірливі, - відказала Віта. - Ти йди додому, не мерзни. Від переохолодження й імунітет твій не допоможе.

- Ти тільки одужуй швидше, гаразд?

- Буду намагатися, - зітхнула Віта.

Якийсь час вона лежала у ліжку, відчуваючи страшенну нудьгу. І чому наша медицина така недосконала? Вигадали б такі ліки, які одразу ставили б на ноги! І була б вона зараз у спортзалі з Едиком, а не тут, у ліжку! Але що було б робити тоді, коли треба було б похворіти - перед контрольною з алгебри, приміром? Роздуми її урвав дзвінок мобільника. Віта схоплює телефон. Невже він? І знову розчаровано зітхає - Анька.

- Знаєш, як тобі пощастило, Вітко!.. Не уявляєш! - як завжди, затараторила Анька.

- Така тяжка контрольна з алгебри була! А списати нікому не вдалося! Петрович, мов навіжений, ходив рядами!

- А що там Едик? - нетерпляче спитала Віта.

- А він тобі не дзвонив?

- Ні, - відказала Віта, - і не відповідає...

- Та ти ж нічого не знаєш! Не переймайся ти ним більше, Вітко! - знову швидко заговорила Анька. - Добре, що ти з ним недовго зустрічалася, не встигла ще як слід закохатися!.. Я вже давно підозрювала, що він такий - змінює дівчат, мов рукавички, - тільки доказів не було! А вчора Юрка зізнався!.. Твій Едик з Юлькою Коломієць тепер зустрічається! Вчора вони в кіно ходили, в кафе і цілувались... Все, як з тобою! Хочеш, сама його про це запитай! Не викрутиться!

- Та ні, не варто, - прошепотіла Віта і вимкнула мобільник.

Якийсь час вона лежала без жодного руху і думки, немов у якомусь заціпенінні, просто дивлячись на стелю. Навіть не помічаючи, як по обличчю котяться сльози. Так ось він який, герой, індивідуальність... Криво всміхнулася. Кращий баскетболіст школи, завдяки якому команда виграє на змаганнях... Герой, та чи справжній? Самозакоханий цинік! Та вона більше й не гляне в його бік! Але ж дурепа - розмріялася!..

В кімнату тихо заходить мама. Віта нишком втирає сльози, накриваючись ковдрою з головою.

- Я тебе не розбудила? Павчик приходив, я його не пустила. Передав тобі помаранчі. Саме те, що треба. Я покладу на столик.

- Помаранчі... - тихо повторює Віта. Вона заплющує очі. Перед очима скачуть помаранчі, підморгують їй, як завжди підморгував Павчик. Той правильний Павчик, який ніколи, здавалося їй, не був здатним на вчинок, не був героєм. З якого завжди найбільше чомусь підсміювалася Анька... Павчик, який годинами мерз на морозі, кумедно підскакуючи, сподіваючись побачити її у вікні, надзвонюючи на її мобільник, який не відповідав... За мить Віта схоплюється з ліжка й хапає мобільник. Після першого ж гудка він бере слухавку. Він щось здивовано запитує, та вона його навіть не слухає...

- Знаєш, Павчику, ти справжній друг, - шепоче. - Чуєш? Справжній...